

vanfseliggjøres, faaledes er det i Overensstemmelse med den Hemmeligholdelse, som tilfikkres dem, der bruge Selvangivelse, at deres Ansættelse og da ligeledes den i Henhold til § 12 indrømmede, af Selvangivelse betingede Medsættelse ikke ansføres særligt for hver enkelt Yder, men kun med een samlet Sum for dem alle. Endelig har man antaget, at det til Diemebeds Opnaaelse vil være tilstrækkeligt, at Fortegnelsen, istedetfor, som tidligere paatænkt, at omfendes til Yderne, kan afhentes af disse, efterat det Fornødne herom paa behørig Maade er bekjendtgjort.

ad §§ 16. og 17.

Man har ikke i de fremkomne Udtalelser fundet tilstrækkelig Grund til at forandre de her foreslaaede Bestemmelser om Oprettelsen af en Overligningscommission, dennes Sammensætning og Myndighed.

ad § 19.

Bestemmelserne i denne § om, at de, der have brugt Selvangivelse, ere berettigede til inden Udløbet af en vis Frist at indbetale deres Indkomsskat i Stadens Kasse, er optaget efter Forslag af en Minoritet af Borgerrepræsentanterne og finder sin Begrundelse deri, at den, som har brugt Selvangivelse, derved end yderligere sikkes sammes Hemmeligholdelse i enhver Henseende.

Bilag A.

Skrivelse fra Indenrigsministeriet til Kjøbenhavns Magistrat af 5te Juli 1860.

Da Loven af 17de Marts d. A. om Næringskat og Hjelpekst i Staden Kjøbenhavn ikkun har Gyldighed for indeværende Aar, vil en endelig Ordning af Stadens communale Betskatningsforhold være at søge tilveiebragt under den forstkommende Rigsdagssession. Denne Sag har derfor af Indenrigsministeriet været gjort til Gjenstand for fornøet Overveielse, og man har derved fundet sig foranlediget til i forskjelige Retninger at fravige de Anskuelser om For-

holbets hensigtsmæssigste Ordning, som laae til Grund for det Forslag til Lov angaaende Næringskattens Ophævelse og Indførelse af en Byskat i Kjøbenhavn, der af den daværende Indenrigsminister blev forelagt den sidstiforsamlede Rigsdag, men hvis Behandling ikke af denne blev tilendebragt.

Medens der saaledes ved bemeldte Lovudkast var tilfattet en fuldstændig Ophævelse af enhver særlig Betskatning af Næringen, som saadan, har man troet at burde fastholde de af Communalbestyrelsen i saa Henseende gjorte Indstillinger, hvorefter vel den nu bestaaende Næringskat hæves, men der paalægges samtlige Næringsdrivende i Staden, der øve deres Erhverv efter Borgerstab eller Næringsbeviis, en fast aarlig Næringsafgift.

Derimod har man fundet, at den almindelige Skat, hvorved det af denne Forandring flydende Indtægtstab for Communen skal dækkes, bør baseres paa et noget andet Princip end hidtil saavel fra Communalbestyrelsens som fra Ministeriets Side paatænkt, navnlig saaledes, at den i sit Væsen bliver en Skat paa Indkomsten og ikke, saaledes som den hidtil bestaaende Hjelpekst, en Formues- og Leilighedskat. En Betskatning, der alene begrundes paa et umiddelbart Skjøn, maa nemlig erkjendes uundgaeligt at give Anledning til megen Vilskaarlighed, og Ministeriet maa derfor ansee det for aldeles nødvendigt, at Skatten, naar den paabydes som vedværende og tilmed erhoder en betydelig Ubvildelse, ordnes saaledes, at Rigningen bindes til bestemte Regler, der foreskrives i selve Loven, og hvorved Yderne sættes istand til selv at bedømme de trufne Ansættelses Rigtighed. Ligesom imidlertid Communalbestyrelsen har anset det ugjorligt at foreskrive saadanne practiff anvendelige Regler for Rigningen af en Formues- og Leilighedskat, saaledes maa ogsaa Ministeriet erkjende, at dette i alt Fald vilde være forbundet med særdeles Vanfselighed, og man har derfor troet at burde søge et andet og fastere Grundlag for Betskatningen, hvorved det bliver muligt at fyldestgjøre de berørte Hensyn. Dette vil da, saavidt skjønnes, kun kunne skee ved at sætte Skatten i et bestemtere Procentforhold til Indkomsten, tildeels efter de Principer, som findes angivne i